

LEGENDA LUI HIRAM

Maestul zidar Hiram și legătura sa cu Templul lui Solomon reprezintă probabil una dintre legendele principale care înconjoară francmasoneria. În Biblie există prea puține consemnări care să confirme identitatea personajului, totuși menționarea lui este suficientă pentru a stârni numeroase discuții contradictorii cu privire la rolul pe care l-a jucat la clădirea mărețului templu.

Opera și destinul lui Hiram sunt adânc înglobate în ritualul masonic. Legenda lui este frecvent amintită în texte, ritualuri și ceremonii masonice, ba chiar ocupă un loc central în teoriile conspirațiilor, precum cele din jurul sinistrelor crime comise de Jack Spintecătorul, asasinul în serie din secolul al XIX-lea.

Potrivit legendei, Hiram, fiul unei văduve, era un meșter iscusit în lucrul cu aurul și argintul, o abilitate foarte utilă în realizarea obiectelor din templul sacru. Era de asemenea un pietrar priceput și se pare că știa secrete valoroase ale măștrilor masoni. Din poziția sa autoritară de supraveghetor al construirii templului, Hiram dispunea de puterea de a-i promova pe lucrători la ranguri superioare de abilitate și înțelegere divină a meșteșugului de zidar – de la ucenic la calfă și la meșter/maestru.

Se spune că Hiram a fost ucis de trei zidari – Jubela, Jubelo și Jubelum – , care doreau să-i deprindă secretele și să avanseze astfel la rangul de meșteri masoni. Hiram a fost abordat de cei trei care i-au cerut să-i înalțe în grad, iar când a refuzat să le divulge orice fel de secret, Jubelo l-a atacat cu un echer de arhitect, Jubela i-a retezat beregata cu o riglă de măsurare și Jubelum l-a lovit cu un ciocan, ucigându-l în cele din urmă.

După ce l-au îngropat pe Hiram în toiul nopții, ucigașii au încercat să fugă, dar au fost capturați și aduși înaintea regelui Solomon, unde au mărturisit omorul și au fost executați. Trupul lui Hiram a fost găsit și îngropat lângă templu, unde a fost ridicat un altar în memoria lui.

Legenda lui Hiram joacă un rol important în ritualul de inițiere al masonului de gradul al treilea: Maestrul. Ritualul este puternic legat de această legendă în care cei trei ucigași slujesc ca simboluri ale ignoranței, spre deosebire de Adevărul Divin care era cunoscut doar de regele Solomon, regele Tirului și Hiram.

În drumul lor spre cunoaștere, „lumină” și adevăruri divine, francmasonii leagă în mod simbolic moartea violentă a lui Hiram de o mare pierdere, o renaștere și în cele din urmă de starea de nemurire. Este lesne astfel de înțeles motivul pentru care Templul lui Solomon, cu arhitectura lui superbă, și personajul legendar Hiram care îi este asociat figurează atât de proeminent în istoria și tradițiile masonice.

8

CAVALERII TEMPLIERI

Gândindu-ne la cavalerii templieri, ne vin de obicei în minte bătălii legendare și bărbați curajoși care, încălecați pe armăsarii lor masivi, păreau mai presus decât oamenii de rând. Ajudată de romane și filme, imaginația acționează astfel încât toate faptele din trecut să pară fermecătoare, minimizând în același timp realismul războaielor și brutalitatea luptătorilor. Cavalerii templieri au existat cu adevărat, iar dacă legenda lor poate fi lesne prezentată într-o aură de romantism, scopul lor era mult mai practic. Cunoscuți pentru ferocitatea în luptă, mai ales în timpul cruciadelor, cavalerii erau la fel de renumiți pentru abilitățile bancare și iscusința în afaceri.

Una dintre marile controverse istorice implică localizarea Sfântului Graal. Cavalerilor templieri li s-a atribuit acest mister și multe teorii i-au prezentat ca presupuși păzitori ai Graalului și ai posibilei sale tainițe de sub capela scoțiană Rosslyn.

Cavalerii templieri au fost călugări războinici, un ordin religios și militar întemeiat în anul 1118 de cavalerul francez Hugues de Payens. De la înființare și până la distrugerea lor aproape totală în 1307, templierii au slujit ca protectori ai pelerinilor care călătoreau din Europa spre Regatul Ierusalimului. Ordinul monastic și-a împrumutat numele de la sediul său general de lângă legendarul Templu al lui Solomon, „Cavalerii Sărmani ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon”, și s-a bucurat de putere și bogății enorme.

Deși istoria lor s-a întins pe două secole, cavalerii templieri sunt probabil cel mai bine cunoscuți pentru participarea în cruciade, pentru că au creat, se pare, primul sistem bancar oficial din istorie și pentru misterul care înconjoară legătura lor cu Sfântul Graal și Chivotul Legii. Pentru a le înțelege ascensiunea la putere și prăbușirea, precum și posibila conexiune cu francmasonii, este important să examinăm rolul pe care l-au jucat în timpul cruciadelor, din secolul al XI-lea până în secolul al XIII-lea.

CRUCIADELE

Pe scurt, cruciadele au fost o serie de campanii militare aprobate de Biserica Catolică pentru a recuceri Țara Sfântă și Ierusalimul din mâinile musulmanilor. Expedițiile acestea s-au derulat între anii 1096 și 1291, iar fiecare cruciadă s-a concentrat asupra altui obiectiv. Originea cruciadelor pare să fi fost un discurs rostit de papa Urban al II-lea cu prilejul

conciliului de la Clermont din anul 1095. În acea perioadă, extinderea Islamului se dovedea o posibilă amenințare la adresa Imperiului Bizantin, iar relatările despre suferințele creștinilor oprimați de musulmani sporiseră primejdia respectivă.

Reacția față de apelul papei Urban de eliberare a Orașului Sfânt Ierusalim a fost copleșitoare, iar cruciații și-au arătat imediat solidaritatea, brodându-și cruci roșii pe veșminte. Adevăratul motiv pentru care papa a incitat declanșarea cruciadelor rămâne necunoscut, dar speculațiile indică temeiuri religioase sau un posibil obiectiv comun care să ajute la unirea facțiunilor europene ce se războiau între ele.

După ce a cucerit Orașul Sfânt în 1099, Godefroi de Bouillon a devenit primul conducător al nou-creatului regat al Ierusalimului. În anul 1100, după moartea lui Godefroi, a preluat conducerea fratele său, Balduin I, care s-a proclamat primul rege al Ierusalimului. După moartea acestuia, coroana a revenit vărului său, Balduin al II-lea. În anul 1118, nouă cavaleri au solicitat să fie primiți în audiență la regele Balduin al II-lea, cerându-i aprobarea pentru a întemeia un ordin nou, a cărui misiune avea să fie protejarea pelerinilor pe drumul către Țara Sfântă. Așa au apărut cavalerii templieri, un Ordin auster de bărbați care juraseră sărăcie, castitate și supunere. Orice individ care li se alătura trebuia să respecte reguli stricte. Pe lângă amintitele jurăminte, ei dormeau pe saltele din paie, le era interzis să-și taie bărbile și aveau dreptul să consume carne doar de trei ori pe săptămână.

La conciliul de la Troyes din anul 1128, cavalerii templieri au fost binecuvântați de Biserică și au primit ajutorul abatelui Bernard de Clairvaux, care a contribuit la stabilirea regulilor Ordinului. După 50 de ani, peste 300 de cavaleri purtau cu mândrie tradiționala mantie albă care sugera că erau templieri. Bogăția Ordinului a rezultat în urma donațiilor de proprietăți și de bani de la membrii bogați care depuneau jurământul de sărăcie.

În anul 1135 cavalerii au început să-i împrumute cu bani pe pelerinii care plecau spre Țara Sfântă. Bani erau păstrați, bine păziți, în temple amplasate de-a lungul traseului și călătorii îi puteau depozita în siguranță în schimbul unor recipise scrise, pe baza cărora îi puteau ridica de la alt templu. Practic era un sistem bancar rudimentar, care, alături de donații, a crescut mult puterea ordinului monastic. Până în anul 1239 templierii dețineau 9 000 de castele și moșii și erau mai bogați decât orice formă de guvernământ din Europa. Numărul lor trecuse deja de 15 000.

După cum atestă istoria, grupările care dețin asemenea averi și putere devin frecvent ținta uzurpatorilor ce doresc să preia controlul autorității respective. Cavalerii templieri au fost din păcate victimele unei asemenea persecuții, cauzate, deloc surprinzător, chiar de creatorii lor: Biserica și Coroana.

Distrugătorul cavalerilor templieri s-a dovedit a fi regele francez Filip al IV-lea, poreclit Filip cel Frumos, iar Ordinul s-a prăbușit din cauza unei combinații letale de acuzații de eretism și torturi. Foarte risipitor, Filip a intrat în conflict serios cu Biserica Catolică în anul 1296, când a impus taxe pe proprietățile clerului pentru a-și umple propriile cufere. Când papa Bonifaciu al VIII-lea a amenințat cu excomunicarea francezilor, regele Filip a poruncit ca acesta să fie răpit, suveranul pontif murind după o captivitate foarte scurtă.

Se spune că regele lipsit de scrupule a solicitat după aceea să devină cavaler templier, însă intrarea în Ordin i-a fost refuzată și atunci el a început să manipuleze alegerea următorului papă, Clement al V-lea, care a mutat papalitatea din Italia în Franța. Nu se știe motivul pentru care acești doi bărbați au pornit să-i distrugă pe templieri, totuși speculațiile se întind de la bogăția și puterea cavalerilor, până la regele Filip însuși, care fie ar fi împrumutat bani de la ei, fie ar fi încercat să scape de datoriile pe care le avea față de Ordin. Indiferent care a fost adevărul, prăbușirea cavalerilor templieri a început printr-o citație adresată Marelui Maestru al templierilor, Jacques de Molay.